

Η «αυθόρμητη» λεπτομέρεια ως κυρίαρχο στοιχείο του όλου

written by Δημήτρης Λεβέντης | 10.08.2017

Δεν είχε πολλά περιθώρια να γυρίσει τη προέκταση της σκάλας προς το ταρατσάκι του μικρού σπιτιού πάνω ακριβώς στη στροφή από Αγρό για Μανατάδες. Τη στριφογύρισε μιάμιση φορά ο μάστορας κι επειδή θα “μπλόκαρε” το μάτι του παρατηρητή τη σκέφτηκε ανάλαφρη σχεδόν διαφανή. Απέφυγε το πλαϊνό “βαρύ” δοκάρι κι έθεσε δύο λάμες που ακολουθούν τη περιστροφική γραμμή ανάβασης και συμπλήρωσε τη στήριξη όχι με αντηρίδα ή ρίχτι αλλά με μια πανέμορφη κι ανομοιόμορφη από πάτημα σε πάτημα έλλειψη. Μια ελλειψοειδής κίνηση μες την “δικτατορία” της ευθείας. Που κι αν η προβολή της εφάπτεται του δρόμου δεν ενοχλεί την κυκλοφορία.

Η ιδέα του λαϊκού τεχνίτη που βάζει τα γυαλιά σε μάς τους τάχατες σπουδαγμένους “διπλωματούχους”...

Κάτι που μετράει βαριά πάνω από βιβλία, νόμους και καθηγητάδες είναι η δικιά μας έκφραση:

“Έτσι τού’ρθε κείνη τη στιγμή...”

ή ακόμα καλύτερα

“Τον έπιακε βουρλισιά και τόκαμε όπως ήθελε αυτός...”

Εκείνες οι στιγμές θεμελιώνουν τα μεγάλα επιτεύγματα

Υπάρχει κι άλλο ένα σιδερένιο αριστούργημα πέρα στο λιβάδι των Βελονάδων αλλά γι' αυτό άλλη φορά.

Βγάζει δημιουργικούς σιδεράδες βόρεια η γειτονιά τ' Αγύρου.

ΥΓ: Το ότι έχει φύγει ένα πάτημα και κρέμεται φθαρμένο στον αέρα δεν μειώνει την χάρη και την κίνηση της κατασκευής...